

სტივენ კინგი

კერი

ამერიკელი | დრეგონი

სტივენ კინგი
კერი

Stephen King
CARRIE

ინგლისურიდან თარგმნა დავით ახალაძემ

სერიის დიზაინერი ბესიკ დანელია

© 1974, copyright renewed 2002 by Stephen King

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Doubleday, an imprint of
The Knopf Doubleday Group, a division of Random House LLC.

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2015

ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-489-2

[www. diogene. ge](http://www.diogene.ge)

„კერი“ სტივენ კინგის პირველი გამოქვეყნებული რომანია. სწორედ ამ წიგნით დაიწყო ახალი ხანა ჰორორის ჟანრის ლიტერატურაში. ეს გახლავთ ერთი დაჩაგრული (შინ – დედის რელიგიური ფანატიზმისაგან, ხოლო სკოლაში – თანაკლასელების დაუნდობლობისაგან) და ყველასგან გარიყული გოგონას – კერიეტ უაიტის – ტრაგიკული ისტორია. გოგონას ყოველი მცდელობა, როგორმე გაარღვიოს მოჯადოებული წრე და ჩვეულებრივი ამერიკელი მოზარდის ცხოვრებით იცხოვროს, კრახით მთავრდება. თითქოსდა ბედს შეგუებული კერი მოულოდნელად აღმოაჩენს, რომ შეუძლია, მწარედ იძიოს შური...

ედღვნება ტაბის, რომელმაც ამ ამბავში გამრია და
რომელმაც ამ ამბიდან გამომიხსნა.

ნაწილი პირველი
სისხლიანი სპორტი

ყოველკვირეული გამოცემა „ენტერპრაიზის“
ცნობა (ქ. უესტოვერი, მენის შტატი, 1966
წლის 19 აგვისტო):

„ქვის წვიმა

რამდენიმე თვითმხილველი ადასტურებს, რომ 17 აგვისტოს ქალაქ ჩემბერლენში, კარლინ-სტრიტზე, მონმენდილი, უღრუბლო ციდან ქვის სეტყვა წამოვიდა. ქვები, ძირითადად, მისის მარგარეტ უაიტის სახლს დაეცა და სახურავი, სანიაღვრე მილი და წყალსადინარი ღარი დააზიანა. ზარალი დაახლოებით 25 დოლარად შეფასდა. ქალბატონი უაიტი ქვრივია და სამი წლის ქალიშვილთან, კერიეტთან ერთად ცხოვრობს. მან ჩვენთან საუბარზე უარი განაცხადა“.

კაცმა რომ თქვას, რაც მოხდა, არავის გაჰკვირვებია...
ყოველ შემთხვევაში, გულის სიღრმეში (იქ, სადაც ბოროტი

აზრები მნიფდება ხოლმე) მაინც. საშხაპე ოთახში მყოფმა გოგონებმა სხვადასხვაგვარად გამოხატეს თავიანთი გრძნობები – ზოგმა შეიცხადა, ზოგი გაოგნდა, ზოგს შერცხვა კიდეც... ზოგს კი, უბრალოდ, გაუხარდა, რომ იმ ძუკნა კერი უაიტს კიდეც ერთხელ მოხვდა ცხვირში. ვილაც მოგვიანებით იმასაც ირწმუნებოდა, რომ ასეთ რამეს ვერასოდეს წარმოიდგენდა. მაგრამ, რა თქმა უნდა, ცრუობდნენ. რამდენიმე გოგონა პირველივე კლასიდან კერისთან ერთად სწავლობდა და სიძულვილის ჯერ კიდეც იმხანად ამოყრილი ყლორტები ნელ-ნელა და გარდაუვლად იკრეფდნენ ძალას ადამიანის ბუნების წარმმართველი კანონების შესაბამისად – კრიტიკულ მასას მიღწეულ ატომებში მიმდინარე ჯაჭვური რეაქციის მსგავსად.

...და, ცხადია, არც ერთმა არ იცოდა, რომ კერი უაიტს ტელეკინეტიკური უნარი ჰქონდა.

ქალაქ ჩემბერლენში, ბარკერ-სტრიტზე მდებარე დაწყებითი სკოლის მერხზე ამოკანრული წარწერა: „კერი უაიტი მძღნერს ჭამს“.

გასახდელში ყაყანი, ყვირილი და წყლის ჩხრიალი ისმოდა. პირველ გაკვეთილზე მოსწავლეებმა ფრენბურთი ითამაშეს და ცვარივით სუფთა და მსუბუქი იყო დილის ოფლი. გოგონები მონდომებით იწლებოდნენ და იზნიქებოდნენ ცხელი ჭავლის ქვეშ; სიცილ-კისკისით აშხეფებდნენ ერთმანეთს წყალს და დროდადრო ხელიდან ხელში დააცურებდნენ თეთრი საპნის ნაჭრებს. კერი გაუნძრევლად იდგა ამ აყალმაყალში – თითქოს გედების გარემოცვაში მოხვედრილი ბაყაყი ყოფილიყოს: მსუქანსა და ტანდაბალს კისერი, ზურგი და დუნდულები მუნუკებით დანინწკვლოდა; სველი, უფერული თმა უშნოდ

მისწებებოდა ლოყებზე; სანყლად მოზუზულიყო და სხეულზე ღვარად ჩამოსდიოდა წყალი... მასზე უკეთეს განტევების ვაცს კაცი ვერ ინატრებდა – მისნაირი ბავშვი სულ ხელმარცხიანი, ხელმოცარული და მუდამ ამხანაგების დასაცინი უნდა ყოფილიყო... უნდა ყოფილიყო და იყო კიდევაც. კერი იდგა და განცალკევებულ საშხაპე კაბინებზე ოცნებობდა (ზუსტად ისეთებზე, უესტოვერისა და ლუისტონის საშუალო სკოლებში რომ ჰქონდათ), რადგან აქ ყველა მას უყურებდა... არა, უყურებდნენ კი არა, თვალბდაჭყეტილები მისჩერებოდნენ...

გოგონები ერთიმეორის მიყოლებით კეტავენ წყალს, იხდიან პასტელის ფერებით აჭრელებულ საბანაო ქუდეებს, იმშრალევენ ტანს, ამიშინებენ დეზოდორანტებს და მაღიმალშეავლებენ ხოლმე თვალს კარის თავზე ჩამოკიდებულ საათს. მერე კი ნაჩქარევად იკრავენ ლიფებს და ასკინკილით იცვამენ ტრუსებს. ჰაერი ორთქლით ისეა გაჟღენთილი, თავი ეგვიპტურ აბანოში გეგონება. ილუზიას მხოლოდ კუთხეში, ჯაკუზიში მობუყბუყე წყალი აქარწყლებს. დარბაზში ყურისნამღები ხმაურია – შეძახილებსა და გადაძახილებს ბილიარდის ბურთებივით ისხლეტენ კედლები.

– ...ჰოდა, ტომიმ მითხრა, ვერ ვიტან, ეგ რომ გაცვიავო. მე კი...

– ...ჩემს დასა და მის ქმართან ერთად მივდივარ. მართალია, ის ვაჟბატონი ცხვირში იქექება ხოლმე, მაგრამ ეგ საქმე ჩემს ძვირფას დაიკოსაც ეხერხება. ასე რომ, ფერი ფერსა...

– ...სკოლის მერე წყალს გადავივლებ და...

– ...ისეთი ძუნწი ყოფილა, რომ მე და სინდომ...

გასახდელში ფიზკულტურის მასწავლებელი, ტანხმელი და ფიცარივით მკერდის პატრონი მის დესჯარდინი შემოვიდა, მოსწავლეებს თვალი მოავლო და ტაში მაგრად შემოჰკრა.

– რას ელოდები, კერი? მეორედ მოსვლას? ხუთ წუთში ზარს დარეკავენ.

ფიტიქინა სპორტული ტრუსი ეცვა. არც თუ სწორი, მაგრამ დაკუნთული და საკმაოდ კოხტა ფეხები ჰქონდა. მკერდზე ვერცხლის სასტვენის ეკიდა – პრიზი, რომელიც ჯერ კიდევ კოლეჯში, მშვილდოსნობაში გამარჯვებისთვის მიეღო.

გოგონები აკისკისდნენ. კერიმ ნელა ახედა. მონუსხული უსმენდა მოთქრიალე წყლის ხმაურს.

– ჰა?

უცნაური ხმა ამოუშვა – თითქოს ბაყაყმა დაიყიყინაო. გოგონები ისევ ახითხითდნენ. სიუ სნელმა თავიდან პირსახოცი წაიძრო და ისე დაიქნია, თითქოს ფოკუსის ჩვენებას აპირებო. შემდეგ სწრაფად შეუდგა თმის ვარცხნას. მის დესჯარდინმა მკაცრად დაუქნია კერის თითი და საშხაპიდან გავიდა.

კერიმ წყალი გადაკეტა. ონკანმა ერთი დაიბუყბუყა და უკანასკნელი წვეთები გადმოყარა. კერი თავისი კარადისკენ გაეშურა და უეცრად ყველამ დაინახა, რომ ფეხზე სისხლი ჩამოსდოდა.

ნიგინიდან „აფეთქებული აჩრდილი: კერიეტ უაიტის შემთხვევასთან დაკავშირებული რეალური ფაქტები და უჩვეულო დასკვნები“, დევიდ რ. კონგრესი (ტულეინის უნივერსიტეტის გამომცემლობა, 1981), გვ. 34:

„ერთი რამ უდავოა: ის, რომ კერიეტ უაიტის ტელეკინეტიკური უნარის კონკრეტული გამოვლინებები ადრეულ ასაკში არავის შეუმჩნევია, ამომწურავად აიხსნება უაიტისა და სტერნის არგუმენტით. მათ მოხსენებაში („ტელეკინეზი: ველური ნიჭის დაბრუნება“) ხაზგასმითაა აღნიშნული, რომ

გონების ძალით საგნების გადაადგილების უნარი მხოლოდ უკიდურესად დიდი სტრესის პირობებში იჩენს ხოლმე თავს. მართლაც, ეს ნიჭი ყოველთვის კარგად იყო შენიღბული, საუკუნეების მანძილზე რჩებოდა სწავლულთა ყურადღების მიღმა და, აისბერგის მსგავსად, მხოლოდ წვერი მოუჩანდა თაღლითობის უკიდევანო ოკეანეში.

მოცემულ შემთხვევაში ჩვენ მხოლოდ ქორებზე დაფუძნებულ მწირ ცნობებს ვფლობთ, თუმცა მათ საფუძველზეც კი შეგვიძლია თამამად დავასკვნათ, რომ კერი უაიტი უზარმაზარ ტელეკინეტიკურ პოტენციალს ფლობდა. მაგრამ, საუბედუროდ, ახლა ამაზე საუბარი უკვე გვიანია...”

– თვიური!

პირველმა კრის ჰარგენსენმა იყვირა. შეძახილი ფიქლით მოპირკეთებული კედლიდან ექოდ ასხლტა და სხვა კედლებს მიენარცხა. სიუ სნელმა დამცინავად ჩაიფხუკუნა – უცნაური და უსიამოვნო იყო ერთდროულად სიძულვილის, ზიზღის, ბრაზისა და სიბრალულის განცდა. კერი ძალიან სულელურად გამოიყურებოდა – იდგა და ვერც კი ხვდებოდა, რა მოხდა. ღმერთო, გეგონებოდა, არასოდეს ჰქონია...

– თვიური!

ახლა უკვე ყველა ერთხმად ყვიროდა – თითქოს შელოცვას წარმოთქვამენო. მერე გასახდელის მეორე ბოლოში ვილაცამ (შეიძლება ისევ ჰარგენსენი იყო: ექოების ორომტრიალში სიუმ ხმა ვერ იცნო) გიჟივით იყვილა: „დაიცე ხვრელი!“

– თვი-შ-რი! თვი-შ-რი! თვი-შ-რი!

კერი ჩუმად იდგა თანაკლასელებით გარშემორტყმული და წყალი წურწურით ჩამოსდიოდა. კამეჩივით მორჩილად ჩაელუნა თავი და ხვდებოდა, რომ მას დასცინოდნენ (რო-

გორც ყოველთვის)... მაგრამ ხმა არ ამოუღია და არც რაიმე გაჰკვირვებია, რადგან ასეთ მოპყრობას მიჩვეული იყო.

როდესაც მენსტრუალური სისხლის პირველმა წვეთებმა მეტლახის ფილებზე ათცენტინანის ზომის ლაქები წარმოქმნა, სიუმ ზიზლით შეუყვირა:

– ჯანდაბა, კერი! თვიური გაქვს! თავი მოინესრიგე!

– ჰა? – კერი შუშის თვალებით მიაჩერდა თანაკლასელებს. სველი თმა მუზარადის თასმეზივით მიჰკვროდა ნიკაპსა და ლოყებზე. ცალ მხარზე ვარსკვლავებზივით გაბნეოდა ფერიმჭამელები. თექვსმეტი წლისას თვალებში უკვე სევდა და დამცირებით გამოწვეული ტკივილი ჩასდგომოდა.

– ალბათ ჰგონია, ის მხოლოდ პომადის მოსაშორებლად გამოიყენება! – მხიარულად წამოიძახა რუთ გროგანმა და ახარხარდა. სიუ მხოლოდ მოვიანებით მიხვდა ამ რეპლიკის მნიშვნელობას. იმწამს კი მისთვის ეს სიტყვები მხოლოდ მორიგი უაზრო წამოძახილი იყო საერთო აურზაურში. „თექვსმეტი წლისამ უკვე დროა, იცოდეს, რა ხდება. დროა...“ – გაიფიქრა გაბრაზებულმა.

იატაკზე კიდევ რამდენიმე წვეთი დაეცა. კერი კვლავ გაოგნებული იდგა და აქეთ-იქით იყურებოდა.

ჰელენ შირსი მიტრიალდა და ისე დაიჯღანა, თითქოს უნდა არწყოსო.

– სისხლი მოგდის! – გაცეცხლებულმა დაუყვირა სიუმ, – სისხლი მოგდის, შე ცალტვინა!

კერიმ დაბლა დაიხედა და შეშინებულმა შეჰკივლა. ნესტიან გასახდელში მისმა კვილმა ყველა ხმა გადაფარა.

უეცრად საიდანღაც ჰიგიენური ტამპონი გამოფრინდა, კერის მკერდში დაეცა და ძირს დაეცა. თეთრ ბამბაზე უმაღლესი ნითელი ყვავილი გამოისახა.

მერე კი გოგონების კისკისი გიჟურ ღრინაცელსა და ხორ-
ხოცში გადაიზარდა და საბრალო კერის ყველამ ჰიგიენური
საფენები დაუშინა – ზოგს ჩანთაში ჰქონდა, ზოგიც კედელ-
ზე ჩამოკიდებული მოშლილი ავტომატიდან იღებდა. საფენები
ფიფქებივით ცვიოდა და ყველა იძახდა:

– დაიცე ხერელი! დაიცე ხერელი! დაიცე ხერელი! დაიცე
ხერელი!..

ტამპონებს სიუც ესროდა. ესროდა ყველასთან ერთად,
უყვიროდა და ვერც კი ხვდებოდა, რას სჩადიოდა. მის გონე-
ბაში ნეონის ნათებასავით კრთოდა ერთადერთი აზრი: „ამაში
ცუდი არაფერია... ცუდი არაფერია... არაფერია...“ ეს კვლა-
ვაც თავში უტრიალებდა, როდესაც კერიმ ერთი დაიბლავლა
და ხელების ქნევით, სლუკუნითა და ბურტყუნით უკან-უკან
წავიდა.

გოგონები, როგორც იქნა, მიხვდნენ, რომ ჯაჭვურ რეაქ-
ციას მალე აფეთქება მოჰყვებოდა და გაისუსნენ (მოგვიანე-
ბით ზოგი მათგანი ირწმუნებოდა, რომ სწორედ მაშინ გააოცა
კერიმ ისინი პირველად).

მაგრამ წინა წლებს უკვალოდ არ ჩაუვლია...

„მოდი, კერის ზენარი გამოვაცალოთ“ (ასე ქრისტიანი
ახალგაზრდების საზაფხულო ბანაკში ერთობოდნენ ხოლ-
მე)... „კერის მიერ ბობი პიკეტისთვის მიწერილი სასიყვარუ-
ლო ბარათი მაქვს; მოდი, გავამრავლოთ და ყველას დავუ-
რიგოთ“... „მოდი, ნიფხავი დავუმალოთ“... „მოდი, ფეხსაც-
მელში გველი ჩავუსვათ“... „მოდი, მდინარეში ვაყურყუმა-
ლოთ“...

ლაშქრობისას კერი უაიტი მუდამ კლასის ბოლოში მილო-
დავს. მას ხან „ძროხას“ ეძახიან, ხანაც – „თავგასიებულს“. მუდამ ოფლის სუნად ყარს.

აგერ, მოსაფხმელად ჩაცუცქული უკანალს ჭინჭრით ისუსხავს და ამ ამბავს ყველა იგებს („ჰეი, ტრაკდასუსხულო, კიდევ გექავება დუნდულები?“).

აი, ბილი პრესტონი თმაში არაქისის კარაქს აზელს ჩაძინებულს...

ვინ მოთვლის, რამდენჯერ უჩქმეტიათ, რამდენჯერ გამოუკრავთ ფეხი, რამდენჯერ გადმოუყრიათ მერხიდან მისი წიგნები!

ან ის ისტორია რად ღირს, ჩანთაში უხამსი სურათი რომ ჩაუგდეს!

ან საეკლესიო პიკნიკზე სალოცავად დაჩოქილს ძველი კაბა პრუნუნით რომ გაეხა ზურგზე.

ის ნასროლ ბურთს ვერასოდეს იჭერს, ფრენბურთის თამაშისას კი მუდამ ბადეში იხლართება...

კერი არ იყო, საშუალო სკოლაში სწავლის მეორე წელს ცეკვისას რომ დაეცა და კბილი ჩამოსტყდა?

მას სულ გარღვეული ან გარღვევის პირას მისული წინდები აცვია, ილღობში კი მუდამ სველი აქვს პერანგი...

ერთხელაც კრის ჰარგენსენმა დაურეკა გაკვეთილების შემდეგ და აუხსნა, რომ ღორის ნეხვი თურმე ოთხი ასოთი იწერება – კ-მ-რ-ი...

ეს ყველაფერი ერთმანეთს მიემატა და მასამაც კრიტიკულ ნიშნულს მიაღწია.

კიდევ ერთი დაცინვა, ერთი დამცირება და... ბირთვული რეაქციაც დაიწყო.

ჩამონოლილ სიჩუმეში კერიმ სახეზე ხელები აიფარა და უკან-უკან დაიხია. სველ ფანჩარზე ვილაცის მიერ მარჯვედ ნასროლი ტამპონი მიჰკვროდა...

გოგოები შემფოთებულები შესცქეროდნენ.

მერე ერთ-ერთი საშხაპე კაბინის კუთხეში შეიყუჟა და ნელ-ნელა ჩაჯდა. საწყლად სლუკუნებდა და კვნესოდა; თვალები გადაეტრიალებინა და ყელგამოჭრილი ღორივით, გუგუბის ნაცვლად, სველი თეთრი სკლერა მოუჩანდა.

– მგონი, ასეთი რამ არასოდეს მოსვლია... – ჩაიბურტყუნა სიუმ ენის ბორძიკით.

უეცრად კარი ხმაურით გაიღო და გასახდელში მის დესჯარდინი შემოვარდა – რა ხდებოა.

ნიგნიდან „აფეთქებული აჩრდილი“ (გვ. 41):

„მოცემული საკითხით დაინტერესებული მედიკოსებიც და ფსიქოლოგებიც ერთხმად ადასტურებენ, რომ მენსტრუალური ციკლის ასე დაგვიანებით და ასე მტკივნეულად დაწყება სავსებით შეიძლებოდა ქცეულიყო კერი უაიტის ლატენტური უნარების გამოღვიძების მიზეზად.

ძნელი დასაჯერებელია, მაგრამ 1979 წლამდე კერის წარმოდგენაც კი არ ჰქონია ზრდასრული ქალის ორგანიზმში მიმდინარე პროცესების ციკლურობის შესახებ. ასევე დაუჯერებლად შეიძლება მოგვეჩვენოს ის ფაქტი, რომ დედამისს აზრადაც არ მოსვლია, გინეკოლოგისთვის მიემართა ქალიშვილის მენსტრუალური ციკლის ლამის ჩვიდმეტ წლამდე შეყოვნების გამო.

მიუხედავად ამისა, ფაქტები სწორედ ასეთია. კერი უაიტს წარმოდგენა არ ჰქონდა, რა ხდებოდა, როდესაც საშოდან სისხლდენა შენიშნა. მისთვის სრულიად უცნობი იყო თავად მენსტრუაციის ცნებაც კი.

ცოცხლად დარჩენილმა ერთ-ერთმა თანაკლასელმა, რუთ გროგანმა გვიამბო, რომ ერთხელ, ხსენებულ მოვლენებამდე დაახლოებით ერთი წლით ადრე, გასახდელში შესულმა საკუთარი თვალით ნახა, როგორ ინმენდდა კერი ჰიგიენური ტამპონით ტუჩის საცხს. მის გროგანმა გაოცებულმა ჰკითხა, რა ჯანდაბას აკეთებო, რაზეც მის უაიტმა, არანაკლებ გაოცებულმა, მიუგო, რა იყო, არ შეიძლებაო? რა თქმა უნდა, შეიძლებაო, თავი დაუქნია მის გროგანმა და სულ მალე ამ შემთხვევის შესახებ თავის რამდენიმე მეგობარს უამბო (ამ სტრიქონების ავტორს კი განუმარტა, რომ ამაში რაღაც „პიკანტური ნიუანსი“ დაინახა). და თუნდაც მოგვიანებით ვინმე ცდილიყო კიდევ, კერისთვის ტამპონების ჭეშმარიტი დანიშნულება აეხსნა, იგი ამ განმარტებებს უსათუოდ მორიგ შაყირად მიიჩნევდა – ხომ დაჩვეული იყო დაცინვასა და მასხარად აგდებას“...

ზარი დარეკეს და გოგონები მეორე გაკვეთილზე გაეშურნენ (ზოგმა კი, სანამ მის დესჯარდინი გვარების დამახსოვრებას შეუდგებოდა, უკანა კარიდან მოასწრო გაპარვა). მის დესჯარდინს ბევრი არ უფიქრია, უმალ ისტერიკის სანინაღმდეგო ნაცად ხერხს მიმართა: ადგა და კერის ერთი გემრიელი სილა გააწნა. ცხადია, იგი არასოდეს აღიარებდა, რომ ამით ერთგვარი სიამოვნებაც კი მიიღო და იმასაც უარყოფდა, რომ კერის ქონის ტომარად თვლიდა. მხოლოდ პირველი წელი იყო, რაც მის დესჯარდინი სკოლაში ასწავლიდა და ჯერ კიდევ სჯეროდა (უფრო სწორად, ეგონა, რომ სჯეროდა), თითქოს ყველა ბავშვი საყვარელი და კარგია. კერი გაჩუმდა და მასწავლებელს შეშინებულმა ახედა. სახე უშნოდ დამანჭვოდა, ტუჩები უკანკალებდა.